

men svare paa, hvad der var gjort siden Spørgsmaalet var braget frem ifjor, det gjorde han ikke; men han fremkom derimod som Svar med to Spørgsmaal, og de lode saaledes: „Jeg veed ikke, om Meningene skulde være den, at man ved at negte Udbetalinger paa Kolonialkassernes Begne overensstemmende med Loven af 1863 derved skulde tvinge Kolonialkasserne til at gjøre Opbud, eller at man skulde tvinge dem til at reducere deres Udgifter ned under, hvad der paa nogen Maade kunde være forvarligt.“ Det var Spørgsmaal, som Ministeren saaledes rettede til Thinget i Stedet for selv at svare paa, hvad han havde gjort. At bevare dette Spørgsmaal paa Thingets Begne skal jeg ikke indlade mig paa, men jeg er ikke desto mindre meget glad ved, hvad den høitærede Minister har sagt, thi deri ligger en Erkendelse af, at det vilde være i fuld Overensstemmelse med Loven, om man under saa mislige Forhold vilde tvinge Kolonieme til at gjøre Opbud. Denne Erkendelse er jeg glad ved at høre, thi jeg var bange for, at der kunde være en Misforstaaelse af Koloniallovens § 57. Men Feilen hos den høitærede Minister er saa den, at han, naar han nu saa, at Kolonialkasserne ikke kunde opfylde deres Forpligtelse i Henhold til Kolonialloven, da ikke søgte at gaa den naturlige Vej, den, at henvende sig til Lovgivningsmagten og spørge den: „Hvad skulle vi gjøre? Forholdene tvinge mig, naar jeg skal staa strængt paa Lovens Grund, til at tvinge Kolonialkasserne til at gjøre Opbud.“ Han maatte have henvendt sig til Lovgivningsmagten for at faae Bevilling til at lade et saa stort Mellemværende, som Koloniernes Understud maatte udgjøre, henstaa, men det har den høitærede Minister slet ikke gjort, og Nar efter Nar har dette Mellemværende samlet sig op til et saa stort Beløb, at det er betydeligt over 1½ Million Kr. Hvad den sidste Del af hans Spørgsmaal angaar, om man skulde tvinge Kolonieme til at reducere deres Udgifter betydeligt, er det selvfølgelig, at en Del vilde man jo vistnok uden Skade kunne reducere disse Udgifter. Den høitærede Minister kom jo selv med et Forslag ifjor, som blev vedtaget her i dette Thing, og dette Forslag kunde jo ligesaa godt være fremkommet tidligere. Med Hensyn til de militære Udgifter, som den høitærede Minister ikke havde kunnet reducere, idet han henviste til, hvad der var passeret i 1878, navnlig Oprøret, maa jeg dog bemærke, at Oprøret slet ikke viste, at den Reduktion, der foregik i Koloniernes Militærvæsen i 1875, havde havt den mindste Smule skadelige Følger. Sagen er nemlig

den, at det saa skulde have vist sig, at det tilstedeværende Militær ikke havde været tilstrækkeligt til at standse Oprøret; men det viste sig slet ikke, det viste sig kun, at man ikke havde Militær tilstede ved Oprørets Udbrud. Man vidste, at der vilde komme en Dag, hvor de, der vare misfornøiede med Stillingen deroppe, Allesammen vilde komme sammen, man vidste, at der var Gjæring i Gemhyterne, men man havde ikke en eneste Militær tilstede i Frederiksted, hvor Oprøret skete. Det, at man senere har forhøiet Militærudgifterne, forekommer mig egentlig at være det Samme som at dække en Maltonduite fra Administrationens Side, omtrent ligesom man ved at forlange en Bevilling til en Gesandt i Spanien vil dække over det uheldige Forsøg, der er gjort paa at komme til en Overenskomst med Spanien om Handelsforholdene. Jeg tror, at der kunde gjøres Betydeligt for at reducere disse Udgifter hos Kolonieme, men naar den ærede Minister saa vil troste os med, at det dog ikke var sagt, at disse store Summer vare tabte, de kunde indvindes ved Koloniernes økonomiske Udvikling, vil jeg sige: ja, men der gjøres jo heller ikke den mindste Smule for Koloniernes økonomiske Udvikling. Det Naab, som den høitærede Minister har til Fremtiden i saa Henseende, kan jo være meget godt, og jeg vil navnlig mene, at det kan være meget godt for hans egen Skyld, thi han staa jo absolut til Ansvar for de uhyre Summer, som vi nu have faaet tilgode i Kolonialkassen, idet han erkender, at det er i Overensstemmelse med Loven, at der kommer et saadant Mellemværende; Loven fordrer jo, at der skal gjøres Afregning, og den høitærede Minister siger jo selv, at det er i Overensstemmelse med Loven at tvinge Kolonieme til at gjøre Opbud. Følgelig maa alle disse Pengene, som han paa egen Haand, uden at spørge Lovgivningsmagten derom, har ladet henstaa i Vestindien, blive henstaaende paa hans eget Ansvar og Regning, og jeg skal ikke have Noget imod, at den ærede Minister overtager dette Ansvar, og tror han, at Pengene ikke ere tabte, staa han jo til Ansvar for Statskassen imod at gjøre sig betalt af Kolonieme. Men naar den høitærede Minister derhos sagde, at man dog ikke vilde kunne vente eller tro, at man kunde gjøre sig noget Naab om større Statteyndelser, da vil jeg sige, at det er man virkelig berettiget til at tro; den høitærede Minister sendte jo selv i Begyndelsen af 1879 en Kommission til Vestindien for at undersøge de vestindiske Forhold, og naar vi efterlæse dens Betænkning, ville vi finde, at den netop gaar ud fra, at der kan gjøres ikke saa Lidt